

Inleiding:

Een boek over gezamenlijk gebed – en vooral over voorbede -, want daarover is weinig onderwijs. Op pag. 211 voegt Lance Lambert (LL) daar een terechte waarschuwing aan toe: dit boek is geen gebedsmethode of handleiding voor voorbede, evenmin een stappenplan of blauwdruk voor het samen bidden. Dit boek is geschreven voor gebedsgroepen die al op weg zijn en ervaring hebben met voorbede en gebedsstrijd. En alles staat of valt met de concrete leiding van de Heilige Geest in het samen bidden.

Samenvatting door Jan Minderhoud, waarbij ik vooral die aspecten eruit licht die ik van belang acht voor onze Nederlandse situatie. De samenvatting is dus niet compleet. Bovendien voeg ik er soms iets aan toe (JM).

H 1: Het karakter van gemeenschappelijk gebed

“Er zijn veel gebedsbijeenkomsten, maar er zijn maar weinig geloofsgemeenschappen die werkelijk weten hoe ze onder leiding van de Heilige Geest kunnen samenwerken en kunnen volharden in hun gebed tot God verhoort. De machten van de duisternis werken zo arglistig en krachtig dat veel gebedsbijeenkomsten allesbehalve gebedsbijeenkomsten zijn. Heel vaak zijn het in feite bijbelstudies, met een gebed aan het eind.” (p. 11-12)

Of:

- Er wordt een enorme hoeveelheid informatie verstrekt, waardoor de werkelijke gebedstijd gereduceerd wordt tot 10 of 15 minuten.
- Er wordt vooral onderwijs gegeven, waardoor gebed sluitpost wordt.
- Er wordt teveel gepraat, bijvoorbeeld over de gebedsinformatie (JM).

Voorbede is óók geestelijke strijd, strijd tegen de machten der duisternis (Ef. 6).

Paulus spreekt op diverse plaatsen over gebed in termen van worstelen (JM: Rom .15: 30, denk ook aan Epafraas die in al zijn gebeden voor de gemeente in Kolosse strijdt, Kol. 4:12).

Worstelen is geen beleefde sport, geen beschaafd spelletje. Het is een gewelddadige contactsport, bloed, zweet en tranen.

Onze voorbede is een sleutel om de vijand te verlammen en Gods Koninkrijk uit te breiden.

Door ons gebed ‘wordt de sterkere gebonden’ (Mat. 12:29)

Vier soorten gebed (vanuit 1 Tim. 2:1-2, let erop hoe deze vier soorten niet zo goed zichtbaar zijn in de NBV-vertaling, zoals wel in de andere vertalingen):

1. Smekingen, smeekbedes (grondwoord in grieks: verzoek, vraag, behoefte)
2. Gebeden (door de Naardense Bijbel vertaald als ‘aanbiddingen’)
3. Voorbeden (engels: ‘intercession’, van ‘intercede’ = tussenbeide komen. Als voorbidder ga je tussen de noodsituatie en God instaan, net als Abraham dat doet in Gen. 18: 6-33 als hij geconfronteerd wordt met de nood van en het dreigende oordeel over Sodom en Gomorra. “Voorbede kan pas beginnen wanneer we Gods wil en gedachten over een bepaalde situatie kennen.” (p. 23)
4. Dankzeggingen, dankgebeden.
Dat doe je niet alleen voor wat God geeft als antwoord op het gebed (‘om wat God doet’), maar ook ‘om wie Hij is’ (ook als Hij niet op het gebed lijkt te antwoorden, JM)
Vergelijk het “dankt onder alles / onder alle omstandigheden” in 1 Tess. 5:18.

“Veel gelovigen zijn zo op zichzelf gericht dat de vijand hen om zijn vinger windt. Hij vertelt je dat je de Heer vandaag niet kunt aanbidden, omdat je de hele dag al in een slechte bui bent.” (p. 25)

“Net zoals geen enkel gebed zonder smekingen kan, kan het ook niet zonder dankzegging. Dankzegging is de aanbidding van ons hart voor wie God is, voor wat Hij is, voor de redding die Hij heeft bewerkt en voor de manier waarop Hij ons naar die redding heeft geleid.”

“Aanbidding is niet gebonden aan gebedsverhoring, maar aan het wezen van God.” (p. 26)

Centraal in dit hoofdstuk staat de gedachte dat het de Heilige Geest is die ons de goede gebeden laat bidden, de gebeden naar Gods wil (1 Joh. 5:15 en Jak. 5:16, een krachtig gebed, of een gebed waar door God kracht aan verleend wordt).

Ik zie ook wel een gevaar in deze benadering (JM). Alsof je elk moment dat je bidt moet zoeken naar een concrete inspiratie van de Heilige Geest voor dít moment en déze situatie. Daarmee zouden vaste gebedsritmes (de kloosters !) en gebedskalenders van minder waarde zijn.

Om te onthouden: de apostelen leerden absoluut bidden onder leiding van de Heilige Geest (Hand. 4:23-31), maar baden op dat moment juist ook de psalmwoorden uit Psalm 2 die ze – ongeletterd als ze waren - in een synagogale liturgie hadden leren kennen. Daarnaast kenden ze ook hun vaste gebedstijden (Hand. 2:15, 10:9 en 3:1, op de tijd van het morgen-, middag- en avondoffer).

En ook zullen ze ongetwijfeld vertrouwd zijn geweest met het joodse Achttiengebied.

Daarom, voor het evenwicht, een citaat van Philip Yancey, *Bidden*, pag. 214:

"Ik denk dat heel veel evangelicalen de individuele benadering (van het gebed) hebben uitgeput en steun vinden in de liturgische aanpak; mensen die zijn opgegroeid in de kille liturgische tradities vinden steun in de warmte en ongedwongenheid van evangelische gebeden."

H 2: Een grondbeginsel van gemeenschappelijk gebed

"Ik verzeker het jullie nogmaals: als twee van jullie hier op aarde eensgezind om iets vragen, wat het ook is, dan zal mijn Vader in de hemel het voor hen laten gebeuren. Want waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben Ik in hun midden." (Mat. 18:19-20)

'Eensgezind bidden', van het Griekse woordje *symphonéo* = samenklinken → symfonie.

Eensgezind bidden doe je niet omdat wij het persé eens zijn over een bepaalde zaak, maar omdat Hij in ons midden is en onze gedachten en gebeden wil leiden. Daardoor gaan we eensgezind bidden.

Het is dus door de aanwezigheid van de levende Heer, door de Heilige Geest, dat ons gebed richting krijgt en dat we leren eensgezind te bidden. We gaan als in een symfonie onder leiding van de Grote Dirigent hetzelfde stuk spelen.

"Bij echt gemeenschappelijk gebed beweegt de Heilige Geest zich van de een naar de ander." (p. 31) Daarom zeg je ook 'Amen' op andermans gebed. Als je 'Amen' zegt, dan be-aam je andermans gebed en zegt je: 'Dat geloof ik, daar heb ik geloof voor.'

Dat is heel wat anders dan 'ieder bidt zijn eigen, individuele gebed, waar anderen bij zitten. LL zegt: dan kun je net zo goed de gebedspunten meegeven zodat iedereen thuis voor deze zaken bidt.

H 3: Slechte gewoonten die het gemeenschappelijk gebed ondermijnen

LL noemt er tien:

1. Horizontaal gebed = het doorgeven van informatie via het gebed (je praat dan niet tegen God, maar tegen de medebidders).
2. Lange gebeden. "Er is niets zo funest voor het gemeenschappelijk gebed als de eindeloos lange gebeden van sommige heiligen."
JM: het conversatiegebed of popcorn gebed is hier echt een sleutel !
Zie voor deze gebedsvormen op www.biddeniseenweg.nl
3. Preekjes houden in je gebed, of kleine bijbelstudies.
4. 'Boodschappenlijstjes' afwerken (omdat het op onze lijst staat of door iemand is ingebracht) of het 'wereldtourneegebed', waarbij je in één gebed of gebedsronde zo ongeveer de hele wereld afgaat, omdat er overal wel ergens een nood of campagne is.
5. Het 'ik-syndroom', dus ik-gebeden i.p.v. 'wij'
Je bidt samen met anderen en namens anderen, dus bid je in de meervoudsvorm.
Let erop dat het enige gebed dat Jezus ons heeft geleerd in het meervoud is: "Onze Vader"
6. Kunstmatigheid: een kunstmatige stem, een theatrale stem, een toontje.
7. Impulsieve geluiden (steeds 'Halleluja' tussendoor roepen, soms dwangmatig en ongepast)
8. Onverstaanbaar bidden, met een zachte stem, alsof de rest het niet mag horen. Of met de hand voor de mond bidden. Ga desnoods staan !
9. Ongevoeligheid voor de leiding van de Heilige Geest, "want we moeten ons lijstje afwerken."
10. Gebrek aan besef van Gods aanwezigheid.

De Heer zelf wil aanwezig zijn, Jezus in ons midden. Mooi hierover, naast Mat. 18:20, ook Ex. 25:22.

H 4: De leiding van de Geest

Zonder de Heilige Geest is er:

- géén werkelijk gemeenschappelijk gebed;
- wordt het zwaard van de Geest, het Woord van God, niet effectief gebruikt;
- is Christus niet het sturende Hoofd van het lichaam. Omdat vanuit dit Hoofd de gebedssamenkomst wordt aangestuurd.

Met de Heilige Geest:

- functioneert Christus daadwerkelijk als Hoofd;
- is er daadwerkelijk gemeenschappelijk gebed en is de gebedsbijeenkomst een orkest dat hetzelfde stuk speelt, omdat de orkestleden niet alleen op hun papier (gebedslijstje) letten, of op hun muziekinstrument, maar vooral op de Grote Dirigent.

Het doel van de gebedstijd is dat Gods Koninkrijk een beetje meer zichtbaar mag worden, dat Zijn troon (het hart van het Koninkrijk, of het bestuurscentrum, JM) het centrum is van waaruit de boze wordt overwonnen. (p. 54-56)

Ook onze gebedstijden moeten, net als allerlei voorwerpen in de tabernakel / tempel), 'gezalfd' zijn. Net zozeer gezalfd als we dat van sprekers verlangen. Er bestaat ook een zalving voor de ontmoeting met God en voor onze gebedstijden. (p. 56v)

Met op pag. 60-61 een mooi voorbeeld van een 'ongezalfd gebed': het was een gebed vanuit sentiment en emotie.

H 5: Waakzaam zijn en bidden

Waken en waakzaam zijn vind je meer dan 20x in het NT terug, en soms i.v.m. bidden

Aspecten daarvan:

- Waken tegen de aanvallen van de boze, 1 Petr. 5:8, Hand. 20:28-31.
- Waken met het oog op de wederkomst, omdat de Heer komt 'als een dief in de nacht', 1 Tess. 5:2-6, Luc. 21:36.
- Waakzaam zijn om jezelf geen voorspellingen over de datum van de wederkomst te laten aanpraten ("van die dag en ure weet niemand, ook de Zoon niet, alleen de Vader").

Een prachtig voorbeeld op pag. 70-72, waar de gebedsgroep waakzaam en alert was bij de komst van een seksshop in de stad en door een lek in de gasleiding de seksshop ontplofte.

Op pag. 83-92 mooie voorbeelden van hoe de voortgang van het evangelie in 2000 jaar tijd gekoppeld is aan mensen die hebben gebeden en gewaakt.

- Nepal (dr. O'Hanlon en Lucy Steele)
- Afghanistan (Ellen Rasmussen)
- Graaf van Zinzendorf
- John Wesley
- De Moravische broeders en zusters
- In het NT is het Paulus die telkens weer barensweeën doorstaat totdat Christus gestalte krijgt in het leven van de gelovigen (Galaten 4:19) en Jezus die bidt voor Simon Petrus, omdat satan verlangt om Petrus als graan te mogen zeven. Dankzij de voorbede van Jezus ontvangt de Heer het graan en de satan het kaf !

H 6: De manifestatie van de Geest

Als Christus het Hoofd is, heeft de Heilige Geest de leiding en kan er manifestatie van de Geest zijn:

- woord van kennis (diagnostisch: "wat is er aan de hand?");
- woord van wijsheid (therapeutisch: "hoe gaan we ermee om?" – prachtig voorbeeld van gebed tijdens Iom Kippoeroorlog 1973 "Heer, zend verwarring in Jordanië");
- gave van geloof (zodat je weet: "nu is er een doorbraak, een antwoord van God")
- gave van onderscheiden van geesten;
- profetie - meerdere voorbeelden op p. 101-106, waaronder een profetie uit 1986 dat het Sovjetimperium zou vallen en een profetie over de Islamitische Revolutie;

of een profetie uit 1998 over de wereldmachten die zich aan Israël zullen vergrijpen, waardoor hun welvarende economieën zich te gronden zullen richten; ook natuurrampen.

- (secundair voor gebedsbijeenkomsten: genezing, wonderen, tongentaal en uitleg daarvan)

“Vaak zal de Geest zich manifesteren via het Woord van God” (p. 107). Voorbeelden:

- iemand krijgt een bijbeltekst ingegeven die hij vervolgens voorleest.
De andere bidders doen er dan goed aan om dit woord ‘uit te bidden.’
- Luisteren naar de stem van de Heer, want gebed is tweerichtingsverkeer.

De bidders die een specifieke bediening van ‘onhoorbaar en onuitsprekelijk gebed’ hebben, vgl. het woordloze zuchten in Rom. 8:26-27 en het onophoudelijke bidden in 1 Tess. 5:17.

“Deze kinderen van God hebben een bediening in hun geest die alleen door de Heer kan worden gelezen, ontvangen en begrepen.” (p. 108)

JM: het innerlijk gebed, het Jezusgebed, het contemplatieve gebed en tongentaal zijn hiervan concrete voorbeelden.

Praktische aanwijzingen:

1. Wees beschikbaar. Het is niet voldoende dat we er lijfelijk zijn ...
2. Verwacht dat de Heilige Geest tot je spreekt en jou wil inschakelen.
3. Durf fouten te maken en daarvan te leren.
4. Wees jezelf, ook als je bidt. Geen gebedstoontje.
5. De basis voor het spreken van de Heer (manifestatie van de Geest) is altijd geloof (en het Woord van God, JM), niet onze emotie.
6. Niet bedoeld om te manipuleren of je mening op te dringen. Dat is uit het vlees.

H 7: De rol van Gods Woord bij het gebed

Ef. 6:17-18 – Hebr. 4:12 – Openb. 1:16 ! – 2 Kor. 10:3-5 - Psalm 18:30-31,35,38-40, 144:1-2

Want het is een geestelijke strijd !

Het zwaard van de Geest (Ef. 6:17-18 – Hebr. 4:12) is niet alleen in de hand, maar ook in de mond van de Mensenzoon (Openb.1:16) om daarmee:

- satanische bolwerken en forten neer te halen;
- spitsvondigheden, vleselijke redeneringen of heilloze speculaties te ontmaskeren.

Mits onder leiding van de Heilige Geest (het is geen kinderspel...), en mits de Heer zelf onze handen oefent voor de strijd (Psalm 144:1-2). Zo is ook mijn ervaring in bevrijdingspastoraat (JM)

“Er bestaat niet zoiets als geestelijk pacifisme.” - “Worstelen is een contactsport.”

Eeuwige feiten die we als wapens moeten gebruiken:

1. De naam van God, IK BEN DIE IK BEN (Ex. 3:14). De satan beeft voor deze Naam.
2. De persoon van de Heer Jezus Christus. Wie in Christus is en blijft, is bewaard voor de boze. De boze heeft geen vat op hem.
3. Het volbrachte werk van Christus, het kruis. Joh. 12:31, 1 Joh. 3:8, Hebr. 2:14, Kol. 2:15, Op. 12:11
4. De huidige positie van Christus: de Here der Heren, de Koningen der Koningen - het Hoofd van Zijn gemeente, Zijn lichaam – de Koning van Israël (bijbels gezien is Israël géén republiek !)
5. De onveranderlijkheid van Gods raadsbesluiten
– Zijn besluiten zijn onveranderlijk, zijn beloften zijn ‘ja’ en ‘amen’.
6. De geopenbaarde wil van God
- Bid dat uit, net zoals Daniël dat deed in Daniël 9: 1 vv
7. Gods beloften - die als cheques zijn die we onder leiding van de Heilige Geest en op Zijn tijd mogen inwisselen (2 Kor. 1:20, Hebr. 10:25)
Met twee prachtige voorbeelden van bidders uit onze tijd die zich beroepen op Gods beloftes in Zijn Woord.

De Geest leidt ons in het toepassen van Gods Woord.

Alleen onder leiding van de Heilige Geest is het Woord een effectief zwaard.

Met een prachtige voorbeeld op pag. 138-139, omdat ds. Fjord Christensen Spreuken 14:30 in gedachten had gekregen en daarom de vraag ging stellen: "Bent u misschien snel boos?"

Praktische aanwijzingen (p. 140-141):

1. Zorg altijd dat je in de gebedssamenkomst je bijbel bij je hebt = het zwaard van de Geest.
2. Gebruik het Woord van God onder leiding van de Heilige Geest.
3. Wees alert, waakzaam, open voor de Geest.
4. Vermijd preekjes, bijbelteksten in eigen bewoordingen of samenvattingen uit de Bijbel. Citeer en proclameer gewoon het Woord van God zoals het er staat.
5. Krijg je een (tekst)gedeelte in gedachten?
  - Lees het dan voor, hardop, en alléén dat vers of dat gedeelte.
  - Je hoeft daar niet persé een gebed over uit te spreken of verdere gedachten bij te hebben. Misschien dat andere bidders dat wel hebben. Zij kunnen aanvullen of de tekst uitbidden.
6. Gebruik de wapens die de Geest je aanreikt, onder Zijn regie.
7. Beroep en beroem je altijd op het volbrachte werk van Christus. Dat is in wezen het aantrekken van de geestelijke wapenrusting (Ef. 6:10-20).
8. Wanneer iemand een inzicht of belofte krijgt, is dat van belang voor alle aanwezigen. In een samenkomst ontvangt niemand alleen voor zichzelf. Samen bidden is een groepsproces.

H 8: Biddend Gods wil volbrengen

Waarom?

- Omdat we aangesteld zijn tot koningen en priesters (1 Petr. 2:9, Openb. 1:4-8).
- Omdat we de sleutels van het Koninkrijk der hemelen mogen gebruiken (Mat. 16:19). (JM: deze 'sleutels' staat in Matteüs 16 toch vooral in verband met het leergezag en met de tucht. Ik denk dat LL deze tekst ten onrechte gebruikt).
- Omdat we mogen bidden met gezag / handelen met gezag (we zijn in Christus, Hij die boven alle overheid en macht is, en wij zijn met Hem "opgewekt en in de hemelse gewesten gezet, in Christus Jezus", Ef. 2:6).
- Omdat we mogen bidden in de naam van Jezus / op het gezag van Jezus.¹

Het gebruik van de sleutels van het Koninkrijk der hemelen legt LL als volgt uit:

1. We mogen biddend Gods wil verkondigen = de kracht van proclamatie. Prachtig voorbeeld van zendingswerker J.O. Fraser in animistische Lisuland (China). De machten der duisternis waren zo sterk aanwezig, dat hij niet eens kon bidden, zijn keel werd dichtgeknepen. Tot hij op een dag Psalm 46 las (over Gods Koningschap, het is ook de hemelvaartspalm), de hoogste berg van Lisuland beklom en naar de vier windstreken de volgende woorden proclameerde: "Jezus Christus is Heer van Lisuland". Voor het eerst in vele maanden was hij in staat om zonder weerstand te bidden. Binnen enkele weken bekeerde het eerste Lisugezin zich tot de Heer Jezus.
2. In naam van de Heer mogen we een situatie 'in bezit nemen'.

---

¹ **Bidden in Jezus' naam** (of bidden met Jezus als centrum en als hoofd van de gebedssamenkomst, Mat. 18:20) betekent dat ons gebed door de Opgestane Heer, door de verhoogde Christus wordt overgenomen, omdat Zijn wil aan dit gebed verbonden is. En dat wij niet onze eigen namen en onze eigen belangen aan onze gebeden verbinden, maar dat wij leren werkelijk te bidden in het belang van Gods Koninkrijk. Betekent dit nu dat we elk gebed (zoals dat in de praktijk vaak gebeurt) moeten afsluiten met de zinsnede "we bidden dit in de naam van Christus/in Jezus' naam"? Heeft Jezus dit bedoeld? Als dat zo zou zijn, dan zouden we dicht bij de praktijken van de heidense magie komen: gebruik de juiste formules, voltrek de rituelen op de goede manier en de goden zullen antwoorden.

Je kunt het 'bidden in Jezus' naam' vergelijken met ons spraakgebruik, wanneer we zeggen dat een agent iemand arresteert 'in de naam der wet'. We bedoelen daarmee: niet de agent handelt hier, maar de wetgevende macht, die de agent gevolmachtigd heeft tot dit optreden.

Zoals je kunt bidden 'in Jezus' naam', zo kan men in het Nieuwe Testament ook iemand te drinken geven in de naam van Christus, boze geesten uitdrijven in Zijn naam, en verder: danken, handelen, vrijmoedig optreden, een zieke met olie zalven, allemaal 'in de naam van Christus'. Daarbij hoeft je niet steeds de naam van Jezus uit te spreken. Het is eerder bedoeld in de zin van: Christus zelf is hier degene die handelt door de gelovige heen. Het valt dan ook op, dat in de weinige gebeden, die het Nieuwe Testament ons heeft overgeleverd (o.a. Hand. 1:24-25, 4:24-30), de zinsnede "in de naam van Jezus" helemaal niet voorkomt. Het is veelmeer zo, dat Jezus met 'bidden in mijn naam' ons zeggen wil: "Bid zó, dat Ik er mijn wil en mijn hart aan kan verbinden. Bid zó, dat Ik jouw gebed kan overnemen". (Jan Minderhoud, *Bidden kun je leren*, 1994, hoofdstuk 6)

3. De Heer loven en aanbidden. Let op de combinatie van Psalm 149:6, waar de lofzangen van God in hun keel zijn, samen met het tweesnijdend zwaard in hun hand.
Vergelijk koning Josafat die in 2 Kronieken 20 de lofprijzers voor de legers laat uitgaan. De Levieten zingen geen strijdliederen, maar lofliederen tot eer van de God van Israël.
4. De juiste daden bij het geloof en bij de beloftes die God deed.
5. Bijbelse voorbeelden: Noach die een ark begon te bouwen terwijl de hemel nog strakblauw was, Abraham die bereid was zijn zoon Izaak te offeren en Rachab die een rood koord aan haar venster bond.

Praktische aanwijzingen (p. 170-173):

1. Neem je plaats in Christus in (incl. de wapenrusting).
2. Probeer te verstaan wat de wil van God is (Ef. 5:15-17);
3. Wees open voor de Heilige Geest.
4. Zorg dat je door de Geest met elkaar op één lijn wordt gebracht (eensgezindheid).
5. Ga nooit met de duivel in gesprek (door hem te schelden, te bespotten). Houd je aan de wijsheid van de aartsengel Michaël in Judas 9. Dit betekent niet dat je ontzag voor de duivel moet hebben, integendeel. (JM: Jan Zijlstra zei ooit tegen een demon die hij actief zag: "Ik veracht je". LL bedoelt m.i.: speel niet met vuur, als het om de machten der duisternis gaat)
6. Zorg dat je met de Heer in het reine bent.
7. Zusters, neem 1 Kor. 11:10,15 serieus, over de hoofdbedekking, 'omwille van de engelen' (vers 10).²
8. Verkondig de wil van God.

H 9: Gebedsbelemmering

Ging het in hoofdstuk over de slechte gewoonten tijdens het bidden, hier gaat het over de grote belemmeringen. Soms hangt er een soort deken / lusteloosheid over een bidstond. Dat vinden de machten van de duisternis prachtig.

Belemmeringen:

1. Gebrek aan vergevingsgezindheid !
  - Let erop dat Jezus de bede in het Onze Vader uit Mat. 6:12 ("vergeef ons") uitvergroot in 6:14-15. Juist op deze bede komt Jezus nog eens terug, door te wijzen op de gevolgen van een gebrek aan vergevingsgezindheid. Juist in de context van onderwijs over gebed. Met andere woorden: de verhoring van onze gebeden staat hierbij op het spel.
  - Het voorbeeld van Corrie ten Boom die haar kampbeul door moeite en pijn heen kon vergeven.
  - Als je een wond niet behandelt, ontstaat er een bittere wortel ...
2. Onbeleden zonde!
  - "Had ik kwaad in mijn hart gevonden, de Heer had mij niet gehoord." (Psalm 66:18)
  - het slechte voorbeeld van Achan. Zijn zonde trof het hele volk Israël (Jozua 7)
3. Ongeloof.
  - "Want God liefhebben houdt in dat we ons aan zijn geboden houden. Zijn geboden zijn geen zware last, want ieder die uit God geboren is, overwint de wereld. En de overwinning op de wereld hebben wij behaald met ons geloof. Wie anders kan de wereld overwinnen dan hij die gelooft dat Jezus de Zoon van God is?" (1 Joh. 5:3-5)
  - je mag best je twijfels hebben (daar zorgt de vijand wel voor, die zaait dat in onze gedachten), als je diep in je hart maar geloof hebt, zie Marc. 11:22-24 ("en niet twijfelt in zijn hart"). We mogen bidden: "Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp", Marc. 9:22-24 (de vader van deze jongen zegt dit 'onder tranen', zo zegt de HSV)

---

² JM: hier miskent LL de cultuurbepaaldheid van deze woorden van Paulus over de hoofdbedekking van de vrouw. Vraagt God ook van ons (in de westerse cultuur) dat alle mannen elkaar gaan groeten met een heilige kus (1 Kor. 16:20)?

4. Gevoel van ongeschiktheid, onbekwaamheid.
 “Ik ben te jong / ik heb onvoldoende (gebeds)ervaring” (Recht. 6:15, Jer. 1:6-7, 1 Tim. 4:12)
 Dat is een leugen ! Je bent in Christus.
 Soms is het zelfs een vorm van valse nederigheid, en dat is vaak trots ...
5. Gevoel van onzuiverheid.
 Door het vuil van de wereld dat we dagelijks oplopen, dat is onvermijdelijk.
 Daarom zegt Jezus dat je je voeten moeten laten wassen, elke keer opnieuw, ook als je ge-
 baad hebt (gedoopt ben). Dagelijkse voetwassing om schoon te worden van het vuil van de
 wereld (Joh. 13:10)
6. Huwelijksrelaties: de waarheid van 1 Petrus 3:7.
 Disharmonie belemmert de gebeden binnen huwelijksrelaties. Soms ligt daar onbegrip over
 de verschillende rollen aan ten grondslag.
7. Disharmonie tussen bidders.
 De Bijbel roept op tot eensgezindheid, Mat. 18:20, Fil. 2:1vv, Ef. 4:1-6.
 Een voorbeeld van twee ervaren zendingen met een zegenrijke bediening die niet samen
 konden bidden. Botsende karakters !

H 10: Het mysterie van de voorbede

Voorbede is de HEER indachtig maken (Jesaja 62:6) en God herinneren aan zijn eigen beloftes,
 ‘totdat ...’. Let erop dat de woorden ‘zwijgen’ en ‘rust’ zowel in vers 1 als vers 6 terugkomen, alsook
 het woordje ‘totdat’ in vers 7.

We herinneren God aan zijn geopenbaarde wil, in dit geval m.b.t. het aardse (en hemelse) Jeruzalem.
 Voorbeelden op pag. 194-201:

- De intensieve voorbede voor India door twee zusters, met als resultaat een krachtige bedie-
 ning van Bakt Singh.
- De intensieve voorbede voor China door opnieuw twee zusters, met als resultaat een krach-
 tige bediening van Watchman Nee.
- De jarenlange intensieve voorbede voor het Midden-Oosten, met als resultaat dat momen-
 teel veel moslims tot geloof komen, niet zelden op grond van een droom of visioen (een man
 in het wit, een bijbel, een kruis).
- De intensieve voorbede voor Richmond (bij Londen) en de opwekking jaren later.

Wat zijn de sleutels?

- volhardend gebed (“gun u geen rust”, Jesaja 62:6); toewijding, overgave;
- gemeenschappelijk gebed;
- proberen te verstaan wat de wil van God is.

In de Bijbel zie je dat God op keerpunten van de heilsgeschiedenis bijzondere voorbidders geeft:

1. Abraham, in zijn voorbede (“intercession”) voor Sodom en Gomorra (Gen. 18)
2. Mozes, in de crisis tussen God en Zijn volk door de affaire van het gouden kalf (Ex. 32 vv)
 - hij beroept zich op het verbond en de beloftes (11-13);
 - hij zegt: het is een ant-getuigenis, als wij in de woestijn omkomen (12-13);
 - hij weigert een lucratieve aanbidding: God met Mozes verder, zonder dat lastige volk (10).
 - hij gooit zijn leven in de waagschaal, “schrapp mij dan maar” (32), een priesterlijke voorbid-
 der die, net als Jezus, zijn leven aflegt voor zijn volk; of als een herder die zich desnoods
 doodvecht voor zijn schapen;
 - hij onderscheidt in dit alles de wil van God.
3. Samuël, als er een koning gezocht moet worden (1 Sam. 7:5,12:23)
4. Daniël, als het volk nog in ballingschap is. Het boek Daniël hoort in de Hebreeuwse Bijbel bij
 de Geschriften, het gaat hier meer om volhardende voorbede dan over profetie. Let op zijn
 toewijding aan God, vanaf Daniël 1, 6:11,14, driemaal daags, zie ook 9:23 (“je bent zeer ge-
 liefd”). Als hij bidt, beroept hij zich op de profetische woorden van koning Salomo (Dan. 9:1-
 3, zie 2 Kron. 6:37-39, vgl. 1 Kon. 8:46-53).
5. Nehemia, bij de herbouw van de muren van Jeruzalem, Neh. 1.

6. Ezra, bij de herinvoering van het Woord van God (Neh. 8 en Ezra 9). Ook bij hen: priesterlijke voorbede, plaatsvervangende schuldbelijdenis (niet 'zij', maar 'wij' hebben gezondigd), zij onderscheiden de wil van God (d.i. dat Jeruzalem en de tempel worden herbouwd). Allen lijden zij aan de malaise van het volk en van de puinhopen van Jeruzalem. Bij Nehemia en Daniël wordt ook expliciet het vasten genoemd, als reactie op deze malaise.
7. (JM: Jezus, in zijn nachten van gebed, in zijn strijd met de boze in de woestijn, in zijn hogepriesterlijk gebed, Joh. 17), in zijn worsteling in Getsemane.

Lessen van Jesaja 62 en Daniël 9 (p. 208-212):

- Voorbede is pas vruchtbaar als je weet wat de wil van God is.
- Voorbede vraagt volledige toewijding, overgave, vervulling met de Heilige Geest. Dan wordt voorbede effectief.
- Gemeenschappelijke voorbede o.l.v. de Heilige Geest is zéér krachtig. Dat kan zelfs de loop der geschiedenis veranderen. De machten der duisternis haten het.
- Voorbede begint vaak met een toegewijde kern.
- De vruchten zien we soms pas in de eeuwigheid.

H 11: De oproep tot voorbede

Al is het maar omdat het (komende) oordeel van God een belangrijke rol speelt in OT én NT, met als ontknoping het bijbelboek Openbaring. In dit alles wil God het behoud en de bekering van de zondaar, Ez. 18:23 en 32, Ez. 22:30-31, Ez. 33:11, 1 Tim. 2:1-4 en 2 Petr. 3:9.

De afschuwelijke realiteit van Ez. 22:30-31 – er is géén voorbidder. Bijbelse voorbeelden:

1. Opnieuw Abraham, Mozes, Nehemia, Ezra.
2. Ook: Paulus, die wel van Christus gescheiden zou willen zijn ('vervloekt', NBV), als hij daarmee zijn eigen volksgenoten, het joodse volk, bij Christus zou kunnen brengen. Dezelfde gebedslast had hij voor de gemeente van Christus, o.a. Gal. 4:19, 2 Kor. 11:2). Dit alles gebaseerd op de wil van God.

Enkele belangrijke terreinen waarbij de wil van God klip en klaar is:

- De redding van nog-niet-gelovigen. God dat mensen tot bekering komen (1 Tim. 2:4, 2 Petr. 3:9).
- Overheden, machtigen, gezagsdragers. Zij kunnen de verkondiging van het evangelie dwarsbomen of juist bevorderen (1 Tim. 2:1-4).
- Geestelijke groei van gelovigen (Gal. 4:19, 2 Petr. 3:18, Ef. 4:11-13 = gelijkvormigheid aan Christus, groeien naar het beeld van Christus)
- De kerk als lichaam van Christus en als lichtdrager. Beeld: Openb.1: kandelaar, lampenstandaard.
- Israël, onze oudste broeder, nog steeds Gods volk, Gods oogappel.
- Het Midden-Oosten (er zijn ook beloftes voor Ismaël, Gen. 16 en 21, voor Egypte en Assyrië, Jes. 19:18-25)

H 12: De uitdaging en de prijs van gemeenschappelijke voorbede

Waar zijn de voorbidders, zo is de hartenkreet van God in Ez. 22:30. De sleutel is Romeinen 12:1-2, je leven als levend offer in handen van God geven.

De meeste voorbidders in de Bijbel zijn mannen, maar er zijn ook vrouwen: Debora, koningin Esther, Anna (Lucas 2), Lydia (Hand. 16).

In onze tijd is dat andersom: het zijn vooral vrouwen die voorbidder zijn. Waar zijn de mannen?

En waar zijn de jongeren?

Bijbelse voorbeelden: Jozua, Ex. 33:11 (!), Samuël, 1 Sam. 3:1-12, Jeremia (1:6v)

(Wel jammer dat Lance Lambert de voorbede een roeping/ bediening noemt die voor de Heer het meest waardevol is. Daarmee voedt hij een valse tegenstelling, tussen 'geestelijke werkers' en 'mensen op de werkvloer' die met hard werken brood verdienen, tussen 'geestelijken' en 'leken', waarbij de eersten bij God een streepje voor hebben en vaak ook bij ons, want ze zenden vanuit onze kerkdiensten wel zendingswerkers uit, maar geen ambtenaren, onderwijzers en productiemedewerkers. Zelf zou ik willen spreken van voorbede als ondergeschoven kindje, als sluitpost op de begroting van veel christelijk werk. JM)